30ste Jaargang — N° 24

Zaterdag 16 Juni 1934.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel ..... fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincienieuws ..... fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten ..... fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :

Van 1 tot 4 regels ..... fr. 3.50
Elke regel meer ..... fr. 0.75

Voor meer dan één inlasching, prijs volgens akkoord.

— O —

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :

DRUKKERIJ COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
HOEK DER ELGUILERENWAL
(Steenderpoort)
TONGEREN
Postcheks rekening N. 84855.
Telefoon 12.

Abonnementsprijs : fr. 15.00 per jaar,
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den Uitgever.

De Nieuwe Regeering

Dinsdag kwam ons uit Brussel het bericht toe dat het nieuw Ministerie was gevormd en samengesteld was als volgt :

GRAAF DE BROQUEVILLE, katholiek, Eerste Minister zonder portefeuille.
M. HENRI JASPAR, katholiek, Minister van Buitenlandsche Zaken.
M. GUSTAAF SAP, katholiek, Minister van Financien.
M. HUBERT PIERLOT, katholiek, Minister van Binnenlandsche Zaken.
M. FRANS VAN CAUWELAERT, katholiek, Minister van Landbouw en van Nationale Economie.
M. PHILIP VAN ISACKER, katholiek, Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg.
M. PAUL TSCHOFFEN, katholiek, Minister van Kolonien.
M. ALBERT DEVEZE, liberaal, Minister van Landsverdediging.
M. FRANCOIS BOVESSE, liberaal, Minister van Justicie.
M. OCTAAF DIERCKX, liberaal, Minister van Verkeerswegen en P.T.T.
M. VICTOR MAISTRIAU, liberaal, Minister van Openbaar Osderwijs.
M. PIERRE FORTHOMME, liberaal, Minister van Openbare Werken.

* * *

M. PAUL VAN ZEELAND, katholiek, en M. INGENBLEEK, liberaal, leden van den Raad, Ministers zonder portefeuille, met bijzondere bevoegdheid van economisch-financieele en budjetaire zaken.

* * *

SCHATKISTKOMITEIT : M. de Broqueville, voorzitter ; MM. Sap, Van Zeeland en Ingenbleek, leden.

* * *

DE NIEUWE MINISTERS.

Hierna enkele bijzonderheden over de nieuwe ministers.

M. BOVESSE is geboren te Namen, den 10 Juni 1890, studeerde in de rechten te Luik, vestigde zich als advokaat te Namen, waar hij gemeenteraadslid en schepene werd. Hij werd een eerste maal Kamerlid gekozen in 1921, werd gebuisd in 1925, werd herkozen in 1929. Van 20 Mei 1931 tot 17 December 1932 was hij Minister van P.T.T.

M. DIERCKX, geboren te Antwerpen den 15 October 1882, advokaat te Brussel, gemeenteraadslid te Elsene sedert 1920, liberaal provincial senator in 1925, gekozen senator sedert 1929.

M. INGENBLEEK, geboren te Bree (Limburg), den 12 April 1876. Van 1894 tot 1900 was hij klerk in het Ministerie van Financies ; in 1900 werd hij secretaris vas Prins Albert ; in 1909, secretaris van Koning Albert en Koningin Elisabeth ; van 1918 tot 1928, intendent van de Burgerlijke Lijst des Konings. Den 5 Juli 1931 werd hij gecooptеerd senator in vervanging van M. Vauthier.

M. Maistriaux, geboren te Manrage den 5 October 1870, advokaat, gemeenteraadslid en schepene te Bengen. Sedert 18 Juli 1933 (ontslag van M. Masson) is hij volksvertegenwoordiger. Sedert 1926 is hij burgemeester van Bergen.

M. Van Zeeland, geboren te Zinnick den 11 November 1893, doctor in de Rechten en in de politieke en diplomatieke wetenschappen, Master of Arts in Economic Sciences der Universiteit van Princeton (Amerika), baccalaureus in wijsbegeerte, professor aan de Hoogeschool van Leuven, vice-goeverneur der Nationale Bank.

* * *

Een groote taak wacht deze regeering : het economisch en financieel herstel, taak welke al de andere vraagstukken beheerscht die er nauw en onafscheidbaar mede verbonden zijn. Zonder economische heropleving, zonder stevige en gezonde financies is er geene sociale politiek meer mogelijk en moeten handel, nijverheid en landbouw ten onder gaan.

* * *

In de eerste plaats dus moet de regeering zorgen voor stevige financies. Het is niet voldoende dat de begrooting in evenwicht weze. Dat is negatieve politiek, omdat zij steeds gepaard is gegaan met de verarming van het land, met belastingoffers, welke de inkomstenbronnen dreigen droog te trekken. Het begrootingsevenwicht moet gepaard gaan met de inkrimping van de openbare uitgaven, met de verlaging van de levensduurte, met de verhooging der koopkracht van onze munt, met de vermindering der belastingen, welke de economische bedrijvigheid verlammen.

De financieele politiek moet dus gevestigd zijn of de DEFLATIE. Het ware wellicht gemakkelijk zijn toevlucht te nemen tot een lapmiddel, dat ons tijdelijk over de huidige moeilijkheden zou heen helpen, namelijk tot de inflatie, de waardevermindering van ons geld. Men hoeft maar de bankbillettenpers te laten rollen. Maar het land zou geen tweede avontuur van 1926 te boven komen. Overigens, regeeren is voorzitzien en het welzijn van den huidigen tijd ten grondslag leggen van een voorspoedigen toekomst. Daarom moet eene politiek van gemakzucht en van avonturen beslist geweerd worden. Het land behoeft eene opbouwende financieele politiek, welke ons in staat stelt te werken en voort te bremgen aan een kostprijs, laag genoeg om onze plaats op de binnenlandsche en buitenlandsche markten te herveren.

Het is onzin te beweren dat zulke politiek moet aanvangen met de verlaging der loonen. In de eerste plaats dient zij de levensduurte neer te drukken en de koopkracht der loonen derwijze te verhoogen, dat eene latere verlaging derzelve gelijken tred houdt met den terugkeerenden welstand. De daling der levensduurte moet voor de openbare financies een gunstigen weerslag hebben op de sociale uitgaven en meer gelegenheid verschaffen voor de uitbreiding van de economische bedrijvigheid, van de groote werken, van den uitvoer. De heropleving van handel, nijverheid en landbouw is er nauw mede verbonden en kan alleen te dien prijze bereikt worden.

* * *

De financieele en economische politiek zullen dus meer dan ooit met gezamentlijke pogingen moeten sturen in eene en dezelfde richting. Eene samenwerking van elken dag, een waakzaamheid van elk oogenblik zijn geboden. Geen wonder dat de Eerste Minister dan ook het grootste gewicht heeft gehecht aan de twee departementen : Nationale Economie en Financien. Deze departementen hebben niet alleen elk een titularis met de verantwoordelijke leiding — MM. Van Cauwelaert en Sap — maar tevens elk een technisch raadsman, M. Van Zeeland, professor aan de Hoogeschool te Leuven en vice-goeverneur der Nationale Bank, en M. Ingenbleek, senator, verslaggever van de financieele budjetten in de Hooge Vergadering. Onder het voorzitterschap van M. de Broqueville zullen zij het Schatkistkomiteit uitmaken, dat in de toekomst zal geroepen zijn om in economische en financieele zaken op staanden voet de beslissingen te treffen en ten uitvoer te leggen, welke de geheurtenissen opdringen.

* * *

Kan de regeering deze taak vervullen langs de verlammende proceduur van het Parlement ? Met andere woorden : Zal de regeering volmacht eischen en het Parlement met verlof wegzenden ?

Op deze vraag antwoordde Minister de Broqueville :

— « Juist dat is de beslissing welke de nieuwe regeering nu moet treffen. Mijne opinie daaromtrent is u genoegzaam bekend ».

De volmacht zal onvermijdelijk zijn. Dit is niet alleen de opinie van M. de Broqueville, maar van verscheidene andere ministers, die wij daarover ondervroegen. Het is den ook bijna zeker dat de regeering zich voor het Parlement zal aanbieden met een program, op hetwelk zij de Volmacht zal vragen.

* * *

DE HANDELWIJZ DER LIBERALEN STRENG AFGEKEURD DOOR EEN LIBERAAL VOORMAN.

Staatsminister Masson schrijft in « Le Soir » :

« De afgeloopen week is niet goed geweest voor de liberale partij. Zeggen wij het vlak af, zij was slecht. Haar prestige heeft er niet bij gewonnen, het rendement harer effectieven nog minder.

» Het is in het parlementair regiem gewoonte, wanneer Kamerleden grieven hebben tegen de regeering of tegen een minister, ze voor de vergadering voor te leggen. Daarom is het recht van interpellatie ingesteld. 't Is ook een middel dat den minister toelaat uitleggingen te geven en zich te verdedigen.

» Het is betreurlijk dat leden der liberale linkerzijde van dezen wijzen regel hebben afgezien, om een hunner vrienden te kelderen en niet een der minste, M. Paul Emile Janson.

» 't Is een droevig procédé en ik breng geen lichtzinnig oordeel uit als ik zeg dat het door de bijna algeheelheid der liberale denkwijze scherp werd afgekeurd.

» 't Is nu waarachtig de tijd om ruzie te maken over beuzelarijen of over het veroveren eener ministeriele portefeuille !

» Te veel belangen loopen gevaar, te ernstig zijn de economische moeilijkheden van het oogenblik, om zoo maar menschen te slachtofferen wier gezag, ondervinding en intellectueele waarde van eerste gehalte zijn. . . .

Wij hebben de brutale keldering bijgewoond van mannen die de liberale partij eer aandeden en die, zoo wel in de oppositie als in de meerderheid, de eerste rangen in de vergaderingen innamen.

» M. Hymans was voor den oorlog onze voornaamste debater en onze leider ; hij heeft, na den oorlog, dezen last gedeeld met Albert Devèze.

» Men kan van al de brutaal afgedankten zeggen dat zij gelukkige initiaven hadden in hunne departementen dat zij op het meest ondankbare uur den meest zwaren arbeid hebben verricht. Zij trotseerden de impopulariteit om het openbaar belang te dienen ; zij hebben er hunne persoonlijke belangen voor verwaarloosd.

» M. Janson, de vriendelijkste der menschen, de keurigste der redenaars, was het voorwerp der hevigste aanvallen zijner politieke vrienden ; hij moest weg, hij vooral, terwijl het waarachtig het land niet was dat zijn weggaan verlangde.

» Het aftreden van gansch het ministerie, wegens de manoeuver tegen den heer Janson, is een schoone daad van solidariteit geweest. Ik wensch er hem en zijne collegas geluk mee ».

't Is streng ; maar 't is verdiend.

Gejaagdheid.

Wij leven in den tijd der zenuwachtigheid door gejaagdheid, door overspanning, door haast.

Deze eeuw is immers de eeuw van stoom en electriciteit. Kaars en toorts werden vervangen door het petroleumlicht, de petroleum door het gasvloeilicht, acetheleenlicht, waterstofgas, koolspitsenlicht, en thans wordt dit alles overschutterd en vervangen door de electrische gloeilamp.

Zoo eischt nu eenmaal de wet van den vooruitgang.

Zouden onze voorouders de aarde nog terugkennen, waarop zij gewoond hebben, indien zij uit hun graven verrezen en de afstanden zagen verslinden, de snelheidsstoombooten over het water, de sneltreinen over het land, de ballons en de vliegtuigen door de lucht, de automobielen over de wegen zagen glijden, indien zij de wonderen vernamen der moderne schrift-vermenigvuldiging door de pers, de geheimzinnige werking van R-stralen, van cinematograaf, de telegraaf en gramofoon, van de telefonische verbinding met of zonder draad en van de radio ?

Vroeger reisde men per trekschuit of diligencie. Heden schijnt zelfs voor velen de sneltrein nog niet snel genoeg. En wie heeft in groote steden nog den moed ver te loopen ? De electrische tram brengt u immers binnen enkele minuten aan het andere einde der stad. En knechten, die boodschappen doen per velo en per auto. De paarden worden afgeschaft voor automobielen en elken dag staan de nieuwsbladen vol met de vermelding van ongelukken, door deze bliksemvoertuigen veroorzaakt.

Toen de schrijver dezes nog jong was, ja, menschen, dat is al lang geleden, kon den wij ook in de straten van voorname steden rustig wandelen. In onze gesprekken behoefde geen stoornis te zijn, en we zagen onze wandelaars met gematigden stap voorwaarts bewegen.

Al hadt gij ook voor en achter uw hoofd oogen, dan zoudt ge er bovendien nog ter zijde wenschen. Want uw medemenschen jagen u voorbij en het is of een koorts om te ijlen allen heeft aangegrepen. Men stapt niet meer, men loopt, men holt.

Intusschen zitten de krankzinnigengestichten vol en moeten de zenuwlijdersgestichten ter hulp worden geroepen, voor het redden van ongelukkigen, wier hersenen door de jacht van 't moderne leven zijn in de war geraakt.

En waar komt de modezieke vandaan, die onder den naam van blindenarm-ontsteking gemeenzaam is geworden ? Vraagt 't de geneesheeren en zij zullen u antwoorden : omdat men zich geen tijd gunt, de spijzen behoorlijk te kauwen en fijn te malen, doch warm en koud maar haastig naar binnen slikt.

WIE GEEN BELG WIL ZIJN, WORDE UIT DE BELGISCHE GEMEENSCHAP GESLOTEN.

Tot de regeering schijnt het dan toch eindelijk te zijn doorgedrongen, dat een Natie, zoowel als een individu, slechts eerbied waard is, als zij zich zelve doet eerbiedigen.

Twee wetsontwerpen, door den heer Janson, op het bureel der Kamer neergelegd, kwalifieeren het separatisme tot een misdaad met bestraffing, in bepaalde gevallen, door verlies van de Belgische nationaliteit.

« Het nationaal grondgebied is, als 't ware, het lichaam van den persoon die Belgie heet, de voorwaarde zelve om haar bestaan».

« De onschendbaarheid van het grondgebied verdient evenzeer bescherming als de bijzonderste van onze politieke instellingen ».

M. Janson wil eenvoudig zeggen dat hij den Belgischen Staat door de wetten beschermd wil zien, zooals elk zijner burgers afzonderlijk.

En zoo zullen onder toepassing van de strafwetten vallen : allen die door redevoeringen in 't openbaar, door geschriften of teekeningen, het publiek tot den aanslag op de eenheid van de Natie en de onschendbaarheid van haar grondgebied zouden hebben opgehitst, of die tot dit doeleinde benden zouden aangevoerd, of ervan deel zouden uitgemaakt hebben.

Propaganda met woord, geschrift en beeld zal kunnen gestraft worden met gevangenzitting en boete en met een ontzetting tot drie jaar toe van de burgerrechten, en deze zelfde straffen zullen ook de leden van separatische vereenigingen bedreigen, terwijl de leiders dezer vereenigingen zich blootstellen aan het verlies van hun burgerrecht, gedurende vijf of tien jaar.

Dit wetsontwerp beoogt natuurlijk in de eerste plaats de aktivisten-beweging, die, in den vorm van het zoogenaamde Dietsch-nationaal-solidarime, reeds een begin van daadwerkelijkheid gekregen heeft.

Inderdaad hebben deze lieden zich reeds ingericht om tegen den Belgischen Staat een offensief tot dezes verbrokkeling, ten bate van een vreemd land, te ondernemen.

Hoe weinig beduidend een soortgelijke beweging aan Waalschen kant ook moge zijn, toch zullen even goed als de Groot-Nederlanders, onder de toepassing van deze nieuwe wet vallen de even hondsdolle waalinganten, die Frankrijk als hun natuurlijk vaderland proklameeren.

Tot de eenen zoo goed als tot de anderen heeft het Belgisch gezag te zeggen . « Als gij uw Belgsche nationaliteit veracht en uw vaderland in een ander land wilt zien liggen. . . trekt dan naar dat ander land toe ! »

Indien de separatisten zelven een oogenblik hun logica willen raadplegen, dan moeten ze het toch volkomen natuurlijk vinden dat men hen buiten de gemeenschap der Belgen bant.

Dan ontheft men hen toch maar een last, dien ze met tegenzin dragen, steekt men toch maar een handje toe tot al hun inspanning om het Belgische juk af te werpen. Wat kan een fronter, die 't geestig vindt, op zijn eenzelvigheidskaart, den naam van « Belg » door te schrappen, natuurlijker vinden dan dat de Belgische wet, instede van hem hierover te beboeten, tot hem zegt : « Gij wenscht geen Belg meer te zijn, — goed vriend, gij zijt het niet meer. En trek nu verder maar uw plan ».

En dan mogen ze nog blij zijn, indien de Belgische Staat hen nog op zijn grondgebied laat verblijven.

Hun toestand zou dan worden als deze van iederen anderen vreemdeling in het land. . . waar zij zich zelven toch ook als vreemdelingen beschouwen, is 't niet waar?

En wat is er logischer dan dat ?

Is het al geen stapel-krankzinnigheid dat men in de Kamer en in de besturende lichamen van het land, lieden duldt die er komen met het onbeschaamd — uitgesproken doel uit land te vernietigen ? ? En. . . men hen daarvoor dan op den koop toe nog vet betaalt uit de kas van den Staat !

Natuurlijk ! Wanneer door deze wetten het separatisme eenmaal als een misdrijf strafbaar zou zijn gesteld, dan spreekt het toch van zelf, dat geen volksvertegenwoordigers meer gekozen zouden kunnen worden met een programma, dat een misdrijf tegen de wet zou zijn.

Even goed zouden dan lieden zich kandidaat voor het parlement kunnen stellen en gekozen kunnen worden op een programma, dat voor iedereen de vrijheid om te stelen en te moorden reclameerde zou.

De separatisten kunnen alzoo heel bitter gezind zijn tegen den heer Janson, maar ze kunnen niet ontkennen, dat hij al het gelijk, en al de logiek langs zijnen kant heeft en dat in zijne plaats, zij al lang hetzelfde gedaan zouden hebben.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Ter nagedachtenis van den Belgischen Held Leon Trulin. — Te Rijsel heeft Zondag een roerende plechtigheid plaats gehad ter nagedachtenis van den held der bezetting, den jeugdigen Leon Trulin. Door M. Salengro, volksvertegenwoordiger en burgemeester van de stad Rijsel, werd een monument ingehuldigd in aanwezigheid eener ontzaglijke volksmenigte, welke zich aansloot bij de hulde, gebracht aan den heldenmoed van dezen zoon uit Belgie.

In 1915 wilde Leon Trulin, die te Rijsel woonde, zijn land dienen. Hij was toen 18 jaar oud. Geholpen door eenige kameraden verzamelde hij dokumenten, plans van loopgraven, munitie-depots en wilde deze langs over de Hollandsche grens aan de geallieerden bezorgen.

Doch gekomen voor den laatsten en onoverschrijdbare hinderpaal van prikkeldraad en hoogspanningskabels, werd hij verrast op het oogenblik dat hij met zijne gezellen een gracht aan 't delven was onder den versperringsdraad. De Duitschers namen hem gevangen en vonden de dokumenten. Dat was de dood !

Op 8 November 1915 stapte hij naar de plaats der strafuitvoering : een gracht der citadel van Rijsel, en ongeblindoekt bleef hij pal staan voor de vijandelijke soldaten.

De inhuldigingsplechtigheid had plaats in aanwezigheid der leden van den municipalen raad, van talrijke personaliteiten uit de stad en van talrijke Belgen. Ten slotte defileerde een stoet, bestaande uit Fransche en Belgische Vereenigingen voor het monument.

— Meisje doodt haar vader om hare moeder te verdedigen. — Sedert lange jaren woonden te Argenteuil, de Italiaansche renteniers M. en Mad. Primo Arfili, onderscheidelijk 52 en 50 jaar oud. De Italiaan mishandelde zijne vrouw zoo erg, dat deze laatste hare dochter, Mad. Emma Besquieres, 22 jaar oud, en wonende te Bezons, verzocht, bij haar te komen. In aanwezighid der dochter ontstond er wederom twist tusschen beide echtgenooten. Op zeker oogenblik poogde Arfili zijne vrouw te wurgen. Om hare moeder te beschermen haalde de dochter den revolver uit eene lade en loste zeven kogels op haar vader die dood neerstortte. De politiekommissaris deed de misdadige dochter ter beschikking stellen van het gerecht.

RUSLAND.

Misdaden tegen het vaderland. — In Sovjet-Rusland is een decreet uitgevaardigd inzake « misdaden tegen het vaderland ».

In het decreet worden personen, die voorbereidingen treffen om het land te ontvluchten, hetzij over land of door de lucht met de doodstraf bedreigd.

Zooals uit de commentaren der dagbladen blijkt, beoogt het decreet een einde te maken aan de desertie op groote schaal uit het roode leger. Deze nieuwe wet is inderdaad van elk standpunt uit bezien een verbazingwekkend document.

Zij bepaalt onder meer dat elke soldaat en met elke uitzonderingen elke burger zal worden doodgeschoten, indien hij tracht Rusland te verlaten. Kennissen en familieleden, die de Gepoe van dergelijke voornemens niet in kennis stellen, zullen bestraft worden met gevangenisstraf van vijf tot tien jaar, terwijl al hun bezittingen worden verbeurd verklaard.

Verder dreigt het decreet met langdurige gevangenisstraffen alle Sovietburgers, die een reeks van andere misdaden tegen het land plegen, overwegen aan de uitvoering er van deel te nemen of bij in gebreke blijven de overheden er van in kennis te stellen.

Deze misdaden worden vaag omschreven als « het in gevaar brengen van de militaire macht van Rusland, zijn onafhankelijkheid of het aantasten van zijn grondgebied, verraad van militaire of Staatsgeheimen en « desertie naar den vijand ».

Het gebruik van het woord « vijand » doet vermoeden, dat dit, afgescheiden van de noodzakelijkheid een einde te maken aan de desertie, een oorlogsmatrimal is, noodzakelijk geworden door de zich samenpakkende onweerswolken, zooals de « Izwestia » het officieel noemt.

— Om hare moeder verraden te hebben. — Het Centraal bestuur van de Konsomol (de organisatie der communistische jeugd) heeft, naar aanleiding van de nadering van den oogsttijd, een manifest uitgevaardigd, waarin alle leden worden uitgenoodigd om mede te werken aan het beveiligen van den graanoogst en aardappeloogst. « Deze medewerking », aldus luidt het rondschrijven, « kent geen grenzen. Allen die een gedeelte van den oogst ten eigen nutte willen verbergen, al waren het uw eigen ouders, moet gij zonder genade aangeven bij den plaatselijken Sowjet ».

De Russische bladen melden reeds een geval van « voorbeeldige tucht ». Pronya Colibin, een dertienjarige meisje, heeft het bestuur van den plaatselijken communistischen bond, in kennis gesteld van het feit, dat hare moeder graan had verborgen op den zolder van haar huis. De ongelukkige vrouw is op staanden voet veroordeeld tot drie jaren dwangarbeid op een Kolchoze in Siberie. Hare dochter heeft een geldpremie ontvangen en haar naam is bovendien eervol vermeld in het dagblad der Konsomols.

AMERIKA.

Rampspoedige overstroomingen. — Bij de overstroomingen in Honduras zijn 500 personen om het leven gekomen. Gansche wijken werden door de strooming meegevoerd. De bewoners werden gedood onder het puin hunner instortende woningen of verdronken in den allesverdelgenden vloed.

Volgens de jongste berichten zijn tengevolge van den orkaan in Salvador ruim 300 menschen om het leven gekomen. Vooral in het distrikt La Paz, waar 250 dooden te betreuren zijn, is de schade aanzienlijk. Naar schatting van de regeering vertegenwoordigt de schade aan openbare werken aangericht 10 miljoen dollar. Het parlement heeft onmiddellijk alle invorrechten op voedingsmiddelen afgeschaft, terwijl de regeering een bedrag beschikbaar heeft gesteld voor het herstel van de wegen.

De uitwerking van den orkaan en van de wolkbreuken is verschrikkelijk geweest. Overstroomingen, die het gevolg zijn van den zwaren regenval, hebben de stad Pimenta vrijwel verwoest. Vele bewoners hebben een toevlucht gezocht in de toppen der boomen, doch men vreest dat het doodencijfer nog aanzienlijk zal stijgen. Verscheiden honderden stuks vee zijn verdronken.

Wat de hoofdstad aangaat, hier bruiste na de wolkbreuk een woeste stroom door de straten, waarin weggeslagen deelen van huizen en meubelen werden meegevoerd. Het grootste deel der stad was in duisternis gehuld, daar de electrische leidingen zwaar gehavend waren. Het verkoer was geheel gestremd en de verbindingen met het buitenland waren eenigen tijd verbroken. De regenval duurt nog voort, zij het niet zoo hevig als de vorige dagen.

Volgens een later bericht zijn er in San Salvador meer dan 2.000 dooden te betreuren tengevolge der overstroomingen en wervelstormen welke dit land hebben verwoest.

Amerikaansche vliegers, die over de streek zijn gevlogen, verhalen dat in de omgeving der Lampa-vallei gansche dorpen door het water werden meegevoerd. Een dorp van 250 inwoners is volkomen verdwenen. Talrijke lijken drijven op het water.

De schade wordt op verscheidene miljoenen dollar geschat.

— Nog tien millioen werkloozen. — Volgens een verklaring van den president van de Amerikaansche federatie van den arbeid Green, hebben gedurende de maand April ongeveer 260.000 arbeiders werk gevonden.

Het aantal werkloozen bedroeg in het begin van de maand Mei echter nog ongeveer 10.600.000. Naar ruming hebben hiervan gedurende de maand Mei nog ongeveer 600.000 arbeiders werk gevonden, zoodat het totaal aantal werkloozen thans nog ongeveer 10 millioen bedraagt.

Green verklaarde, dat de werkloosheid in April nog iets grooter was dan in September van het vorig jaar, doch iets minder dan in April 1933.

Volgens de laatste statistieken is er een kleine verbetering in den stand der werkloosheid waar te nemen.

ENGELAND.

Waarom Engeland niets meer stort aan de Vereenigde Staten. — Oude menschen zult ge soms hooren zeggen : — Wie niets waagt, heeft niets ; wie alles waagt, houdt niets ! Het is een spreuk welke waarheid bevat. Een andere spreuk luidt : — Wie 't klein niet begeert, is het groot niet weerd ! Het mag onthouden worden. Nog een andere spreuk verklaart : — Wie veel begeert, veel ontbeert. We zouden er nog kunnen aanhalen, maar 't volstaat om ze toe te passen op de houding van de Vereenigde Staten inzake hun schuldvorderingen. Amerika dat nooit voldaan, nooit verzadigd, nooit tevreden en vergenoegd was ; dat zijn schuldenaars het mes op de keel zette : dat tot den laatsten centiem eischte, zonder na te gaan of de schuldenaar spijts al zijn goeden wil wel kon betalen, Amerika moet de gevolgen dragen van zijn onhebbelijke ikzuchtige handelwijze.

Amerika stelde zich de twee laatste vervaldagen min of meer tevreden met een gedeeltelijke afkorting. Voor den vervaldag van 15 Juni heeft het gezeid : — Alles of niets ! Het antwoord van Engeland, dat eerlijk zijn verbintenissen wil nakomen, doch zich niet laat stroopen als een paling, is niet lang uitgebleven. Het heeft weerlegd : — Het zal niets zijn !

Alzoo volgt Engeland het voorbeeld van Belgie, wiens voorbeeld ook reeds gevolgd werd door Frankrijk. De Vereenigde Staten zijn overdreven geweest in hun eischen, oneerlijk in hun bedoelingen, houvast, gierig en vrekkig : de gierigheid bedriegt de wijsheid. Zullen ze 't nu beginnen te gelooven ?

De kwestie is te berde gekomen in het Lagerhuis, waar M. Chamberlain, Kanselier van de Schatkist, zijn meening uiteen gezet heeft, dewelke de Amerikanen tot overweging zal noodzaken. M. Chamberlain verklaarde onder meer dat, volgens de termen van de Johnsonwet, de Amerikaansche regeering een gedeeltelijke storting beschouwt als een tekortkoming aan de verplichtingen. In deze voorwaarden stond de Engelsche regeering voor de volgende keus:

Ofwel de volle som storten, ofwel hoegenaamd niets betalen, in afwachting dat heel het vraagstuk herzien en definitief geregeld weze.

Indien Engeland de volle som stortte, moest het zich wenden tot zijn eigen schuldenaars om ook betalmg te eischen ; want Engeland kan zijn oorlogsschulden niet betalen en tevens zijn eigen schuldvorderingen laten varen. De hememing der betalingen aan de Vereenigde Staten zou moeten gepaard gaan met de herziening van gansch het stelsel der oorlogsschulden tusschen de landen, en zou de kansen van een wereldherstel voor onbepaalden tijd vertragen. De Engelsche regeering is alzoo tot het besluit gekomen, dat zij geen maatregel mag nemen welke zulke rampspoedige gevolgen zou hebben.

Het Lagerhuis heeft deze verklaring van M. Chamberlain met uitbundige toejuichingen goedgekeurd.

Hoe zullen de Vereenigde Staten die pil slikken ? Zullen ze tot inkoer komen tegen den volgende vervaldag, zijnde 15 December ? Of zal deze les nog niet voldoende zijn ?

— Ruim drie millioen gewonnen. — HIJ VOELT ZICH ONGELUKKIG ! — Een Engelsch arbeider, die in den Ierschen « sweepstake » (loterij in verband met wedrennen) een premie van 30.000 pond (ongeveer 3.300.000 fr.) gewonnen heeft, kan zich aan zijn nieuwen rijkdom niet gewennen en voelt zich ongelukkig.

Hij heeft een schoon huis gekocht en een mooie auto, maar daar hij aan zijn oude gewoonte niet kan vaarwel zeggen, gebruikt hij zijn maaltijden in de keuken en wascht hij Zondags de schotels zelf !

Hij zou goed willen eten en drinken, maar vreest daarmede zijn gezondheid te bederven. Wanneer hij uitrijdt, denkt hij, met den schrik op het lijf, aan de gevaren, waaraan hij zich blootstelt.

Hij ontvangt hoopen brieven van menschen, die hem onder allerlei voorwendsels geld vragen. In den beginne was hij nogal vrijgevig, maar thans heeft hij voorgoed zijn kas voor bedelaars en ontleners gesloten.

Hij denkt er aan, de stad, waar hij sedert zijn geboorte woont, te verlaten. Maar elders kent hij niemand, en dat schrikt hem af.

« Hadde ik duizend pond (108.000 fr.) gewonnen » zegt de ongelukkige winner « dan zou het er nog door kunnen, maar dertig duizend pond, dat is te veel ! »

— In den leeuwenkuil. — EEN BEWAKER VERSCHEURD. — In den dierentuin van Wipnesnade heeft zich een tragisch geval voorgedaan. Een bewaker zekere Stemson, leidde bezoekers rond in het park, waar leeuwen nagenoeg in vrijheid leven. Door een windruk werd de hoed van een der bezoekers afgeslagen. De hoed viel neevens den rand van een leeuwenkuil, aan de overzijde der omheining.

Stemson klom over de hekkens om den hoed terug te halen, toen hij uitglitsd en zes meter lager rolde op den bodem van den kuil, belegd met ijzercement. Twee leeuwen sprongen brulleend toe, grepen den bewaker en sleurde hem een 30 tal meter verder, waar zij begonnen met hem te verr